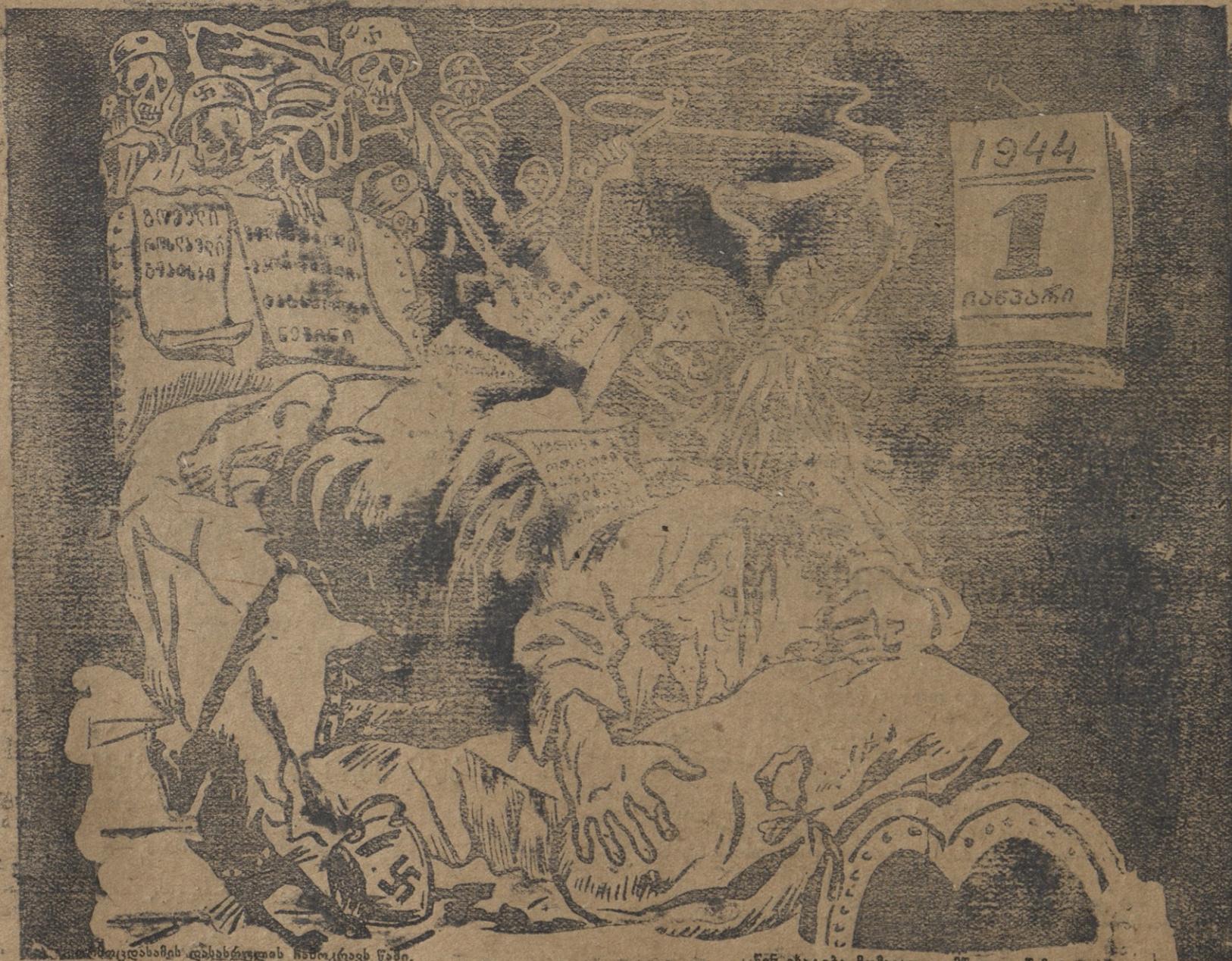

ს ი ა ნ გ ი

ოცნება და სინაგოგა

ნახ მ. გაგბოლხისა

გოგარის რაიონის მუშაკთა კავშირი წინააღმდეგობის დასახელებასთან ერთად, მიიწერა უკვე წელი არმოდანსაში,

წინ ეხატება მომავალი... მწველია წამი... ხასრობელაზე დაკიდებულს ეცლება სკამი

და მიტლერის წინ, როგორც შავი. მწარე კომპარი, აიშლებიან განვლილ დღეთა ფიქრებში მწარი.

ხურს დაიყვიროს... ენა ებმის, ვერ ახელს თვალებს, მთელი სხეული შიშით უკრთის, თრთოლავს, კანკალებს.

ელოდა იგი—ეგვიპტეში ეტლში მონებთ, გაიქროლებდა, როგორც ძველი ფარაონები

უცებ აჩრდილნი დაღუპულთა ჩონჩხების ჯარად თავს ადგებიან მწუხარ კანცლერს უცხო კომპარად.

და კალკუტაში შევიდოდა თავისი ჯარი, რომ ძველ ინდუსტანს დაუფლოდა ფრიცთა ლაშქარით.

მრისხანე ჩონჩხებს ზოგს მათრახი უჭირავთ ხელში, ზოგს შოლტები აქვთ (კანცლერს ხული აწვება ყელში).

ელოდა, სწამდა გამარჯვება... მერე რა მოხდა? კანცლერს ამ კითხვის დასმისთანვე გმინვა აღმოხდა.

მოსცნეს „ფაურერს“, შოლტის წვეთი გვერდის კანს ხუნხავს, თან ცხვირში სცემენ დატოვებულ ქალაქთა ნუხსახ.

მოხდა ზგი, რომ სულ ამოვლ გაბერა გულა:— სადაც წავიდა ყველგან დახვდა ქვები და გუნდა.

გაიძახიან: „ანგარიში გვხურს გაგისწორეთ, რას გვპირდებოდით და რა მქენი ეფრეთორი?“

ვინ ჯავრობს ტუნისს, ან ეგვიპტეს, ან განგის ველებს, როს საბჭოეთში იგი ურცხვად ხაცვალს ისველებს?

ეხეც შენი.. სხვები ხად არიან დანარჩენები?“ ენა უწყდება გონდაკარგულ კანცლერს ჩვენებოთ.

— ჩვენი ღივიზია მაგარი დარტყმისათვის ემზადებოდა.
— მერე?
— კიდევ მიიღო.

საახალწლო მიმოხილვა

ნიანგო, შენთა მკითხველთა ვისიც მიხარის ხილვანი, მსურს მუნასიბად გადავცე დღეს ომის მიმოხილვანი. აწ ჩემი ესე განზრახვა მით არის გამოწვეული, რომე დამთავრდა ძველი და დაიწყო წელი წლეული, მართ ანგარიშთა სწორება, პატაკთა გადაცემანი, გვემართებს, თუ ვითარ ვაშრავლეთ ფრიცთა ქეჩოში ცემანი. რა სტალინგრადათან „ფიურერს“ დავმართეთ მძიმე ფლიუსი, ხელედაწვივით ამოძვრა — სარდაფით პაულიუსი, — „თქვენი ტყვე ვარო“ დაიწყო „ფელდმარშალური“ კრუსუნი, მყის მოსკოვთანაც ფონ-არნიმს მოჰხვდა პანლური რუსული, კვლავ ფონ-კლაისტის ტყაპანი, როგორც დავარდნა პანტისა, გვესმა და ვნახეთ მოცოცხვა „არიელების“ ბანდისა, მოცოცხვა კავკასიიდან, უკრაინიდან, დონიდან, გონით ბრინჯივით დაბნეულთ, ვცლით, ვით ფიტულებს — ლონიდან. და დღე არ იყო ისეთი აწ ორმოცდასამ წელისა, რომ არა ვყოფილიყავით მტრისთვის მომწყვეტი წელისა. და როს მოსკოვით „ფიურერს“ ესმოდა სალიუტები, სთვლიდა, ვით ახლოვდებოდა მისთვის სიკვდილის წუთები.

განა მართო ამა ღვაწლით გაილია ძველი წელი? — მისთა დამსახურებათა საა ხელთ მაქვს, ერთობ გრძელი: თუნდ განვსაჯოთ მოსკოვის და თეირანის შეხვედრები, სად პროგრამა შემუშავდა — თუ ვით მოვსპოთ ხალხთა მტრები, ძალაშია დღეს შესული ეს პროგრამა ბუმბერაზი და მარწუხნად უკვე იკვრის სამი ქვეყნის ფრონტის ხაზი. აწცა თვალის გადავლებით მივუბრუნდეთ მტრების ბანაკს, ვნახოთ, ქარი სასიკვდილო ვით უბურძგნის მათ ფაფანაკს. „ლერძი“ გატყდა, „ფიურერი“ მას ღელარ სწევს, განაწიწებს, თუმცა „დუჩეს“ საკერებლად აწებებს და აკოწიწებს, და ხუხულა იმ „ახალი წესრიგისა“ — უბადრუკი იშლება და ძლივსლა ბეუტავს, ვით სანთელი უპატრუქო. უკვე ვხედავთ დაჟეჟილი ფიურერის შუბლზე კოპებს, და ვამბობთ, რომ ამ ყაჩაღებს — სისხლის ზღვაში შენატოპებს, აწ ახალი წელი ჩვენი დანაქადებს მოუთავებს, — და სულ მალე გაგორებულს, ვნახავთ იმათ გიჟურ თავებს.

ფარსადანი

ნიანგის საახალწლო ბრძანება

ეროვნული გიგლიოთეკა

ყველა ნიანგელს, ეს ჩემი ხმა ვისაც მიაგნებს, — ზღვაზე, ხმელეთზე, სადაც ხალხი ჩვენი განაგებს, ყველა ნიანგკორს, სადაც იგი არ უნდა იყოს, ესე ბრძანება თვითთულმა ჩემგან მიიღოს. ამ ახალ წლიდან, (ზუსტად რომ ვთქვა) პირველი დღიდან, ყოველი მხრიდან: სოფლებიდან, ქალაქებიდან, ყველამ კალამი მოიმარჯვოს, როგორც წრასდროს ჩვენი მოკეთე ახაროს და ორგულთ ათაქოს ისეთი დარტყმა, იგი ფეხზე რომ ვერ წამოდგეს, თუ კი მტერია საფლავისთვის მხოლოდ გამოდგეს. ჩვენი ვალია ფრონტზე ზრუნვა, ფრონტზე ფიქრები, გამარჯვებული ამ ახალ წელს მტერზე ვიქნებით. მაგრამ ბრძოლები გადამწყვეტი ჩვენ წინ მოგველის, რომ გაისრისოს, წიწილები ფაშისტთა გველის. სიფხიზლე ყველგან, რათა ზურგი გვექონდეს კლდესავით, გამოიცნობდეთ ვინც სისინებს სადმე გველსავით, ყველა მოლაყბეს, მუქთახორებს, სპეკულიანტებს, სასტიკი ბრძოლა, — მათ წინააღმდეგ შეტევა გვემართება! მაშ, ნიანგელნო, დარაზმულნი შეგვხედეთ ახალ წელს, საქვეყნო საქმე ჩვენ წინ გველის და ვალად გვაწევს.

ნიანგი

ახლა ქაჩი სხვაგვარი კვირავს...

კვისლინგელეებში განსაკუთრებული შემფთობაა გერმანელების უკანასკნელი მარცხის გამო საბ-კოთა კავშირის ფრონტზე.

გახეთებიდან

ეს არც ისე ძველ ზღაპარს გავს, ერთი სიტყვით იყო დრო და კვისლინგელთა მოედანზე სხვანაირი ქარი ჰქროდა.

მაშინ როცა ქვეყნის ბედი იყო მძიმე განსაცდელში, მტკიცედ წამდათ რომ „ფიურერს“ გამარჯვება ჰქონდა ხელში.

და ნამცეცის მოლოდინით დაჰპყრობს მიზანს ულოცავდნენ, ტაშს უკრავდნენ, აქებდნენ, ქურჭის კალთებს ულოცავდნენ.

ახლა ქაჩი სხვამხრივ ჰბერავს და გამყიდველ კვისლინგელებს განსაცდელის მოლოდინის შიში ჯავრით გულს უწელებს.

არ აცდებათ რისხვა ხალხის ამ მანუში გაბმულ მეღებს. თუმც დღეს სხვაფერ კიკიკობენ და ეძებენ საფარ — ხვრელებს,

მ-წა.

შეფხვნილი ზეგონი

კომუნისტური
პარტია

ყოველ ახალ წელს გადაიშლება ხალხზე ბედის წიგნი და ვარსკვლავები სწერენ შიგ ადამიანთა ბედ-იღბალს.

ინდური ზღაპარი

გერმანია გაჩენილია, რომ იბატონოს მსოფლიოზე. მე მოვლენილი ვარ, რომ ვუხელმძღვანელო გერმანიას. თუმცა ბევრ რამეში მე მგავს ნაპოლეონი, მე არ დავამთავრებ ნაპოლეონივით...ახე სწერია ბედის წიგნში.

პიტლერის სიტყვიდან

პიტლერის მთავარ ბანაკში, რომელიც მიწის ქვეშ ღრმად ჩათხრილიყო, სუფრა გაეშალათ. სუფრას პიტლერი და მისი გენერლები უსხდნენ, ხელში შამპანურის ცინცლებით მოთამაშე თასები ეჭირათ და საათს შეჭყურებდნენ. ძველი წლის 12 საათამდე სულ რამოდენიმე წუთი დარჩენილიყო. ეს წუთები ისე ხანცად მიზოხავდნენ, თითქოს ახალ წელს გზა დაებნა და მიწის ქვეშ ღრმად ჩათხრილი პიტლერი ვერ იბოვებოდა.

პიტლერს მოუთმენლობა ეტყობოდა. ბრძანებას დაჩვეულს ის აწუხებდა, რომ ახალ წელს ვერ უბრძანებდა მოსვლა დაეჩქარებინა. შამპანიურის ცინცლები კი ცხრებოდნენ, წყნარდებოდნენ და თასებში თანდათან სიღინჯე დგებოდა.

— მოდის ახალი წელი და მიდის ძველი, — დაიწყო ფიქრებმა. — ისტორიამ დამაკისრა წარუშდგე გერმანიას მსოფლიო ბატონობისაკენ. ჩემი ბატონობა გარდაუვალია, ასე სწერია ბედის წიგნში... არაფერია, რომ გვიტყვიან აღმოსავლეთში. არაფერია, რომ 60% ბერლინისა დანგრეულია. არაფერია, რომ იტალიამ წაპოიჩოქა... ბედის წიგნი ჩემს მხარეზეა. გაიხსენეთ, ბატონებო, რომ ჩვენ გერმანიის სათავეში ომისა და რევოლუციის შემდეგ მოვექმეთ. ასევე მოვექმენ საფრანგეთის სათავეში ნაპოლეონი და მისი მარშლები. საფრანგეთის დიდი რევოლუცია მოხდა 1789 წელს. გერმანიის რევოლუცია 1918 წელს. ინტერვალი 129 წელი, დაიმახსოვრეთ ეს ციფრი... მე ტყუილად როდი მადარებენ ნაპოლეონს, ნაპოლეონი ავიდა ტახტზე 1804 წელს. მე ჩავდექი ხელისუფლების სათავეში 1933 წელს. ინტერვალი 129 წელი. მაშასადამე, მაქვს საბუთი შედარებისათვის...

გაკვირვებულმა გენერლებმა ერთმანეთს გადახედეს. ფაქტები რომ ისეთი საბუთია, რომელთა წინააღმდეგ ვერაფერს იტყვი? პიტლერმა კი განაგრძო:

— ნაპოლეონი შეესია რუსეთს 1812 წელს. მე შევესიე საბჭოთა კავშირს, 1941 წელს. ინტერვალი 129 წელი... ამნაირად ეს მაგიური ციფრები გვიჩვენებენ, რომ არსებობს გარდაუვალი კანონზომიერება ბედის წიგნისა... მე არ დავამთავრებ — ნაპოლეონივით. მე შევინარჩუნებ ხელისუფლებას. 1944 წელი ტექტონური სისხლის წელი იქნება და 1944 წელს მე მსოფლიოს ბატონი გავხდები.

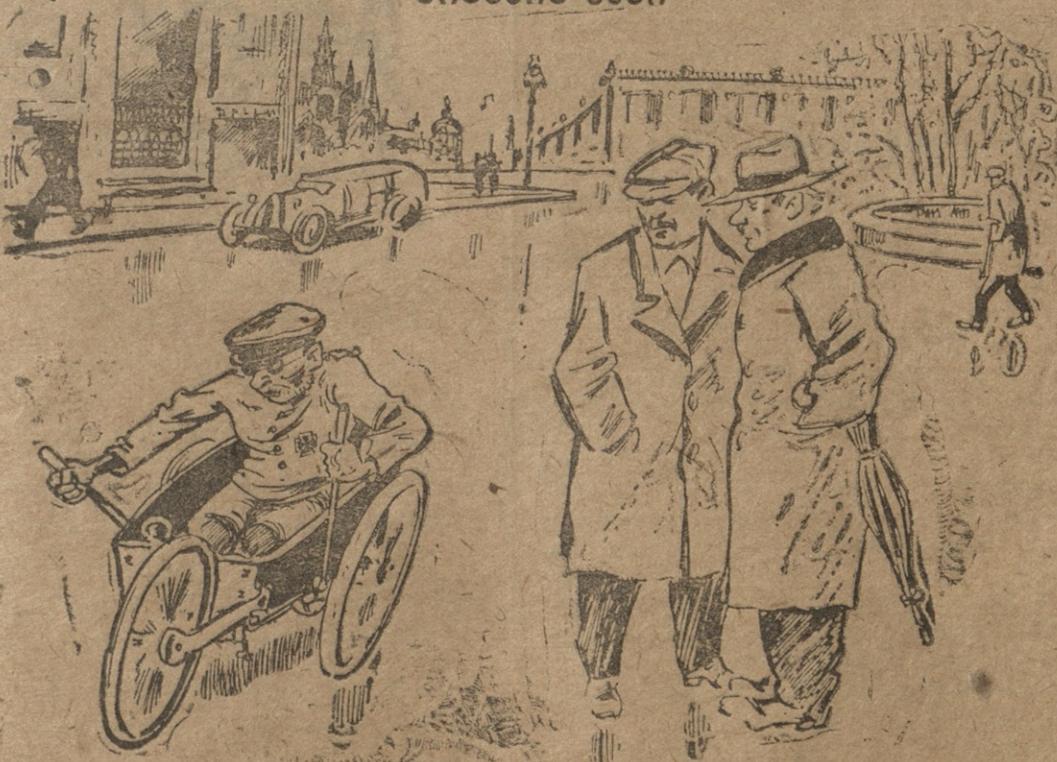
დაპკრა 12 საათმა. თავმსაფარში ახალი წელი შემოვიდა.

2.

ყველანი ახალ წელს შეაჩერდნენ. ეს იყო მუხარადიანი ქაბუკი. მას სრულდებით არ ჰქონდა ტექტონური სახე. ცალ ხელში ბედის წიგნი ეჭირა, ცალში მახვილი, პიტლერმა სალამი მისცა და შესძახა:

ნახ. დონისა

სიყვიის კასი

— აი ეს კაცი ყოფილი ბურგომისტრია: იუგოსლავიაში წახვლის წინ მან დაიქადა: ხანამ პარტიზანებს არ ვაუსწორებდი, ბერლინის ქუჩაზე ფეხს არ დავადგამო და აღარც ადგამხ: პარტიზანებმა ყუმბარით ორივე ფეხები წააწყვიტეს.

— ბატონო გენერლებო, ახალი წელი დამიდარსტურებს, რომ მსოფლიო ჩემ ფეხქვეშ იქნება... გაუმარჯოს ახალ 1944 წელს, რომელიც ჩემი მეგობარი და თანამშრომელი იქნება.

— მე შენი მესაფლავე ვიქნები, — ცივად და მკაფიოდ უპასუხა ახალმა წელმა.

— ხა... ხა... თქვენ ხუმრობთ, რასაკვირველია, — სთქვა პიტლერმა. — თქვენი სიტყვები ისე უნდა გავიგოთ, რომ ჩემს მიერ დაზოცილი ბავშვებისა და ქალების მესაფლავე იქნებით. რასაკვირველია, ჩემგან დანიშნული. ხა... ხა... გაუმარჯოს ახალ წელს.

— მე შენი მესაფლავე ვიქნები. — ისევ ისე ცივად და მკაფიოდ გაიმეორა ახალმა წელმა.

გენერლებს შეშოთება დაეტყოთ. პიტლერი სხვის აზრს არ იყო ჩვეული და რიბიანად უთხრა:

— რას მიჭკარავ? მე მთელი მსოფლიოს მბრძანებელი უნდა გავხდე, შენ კი ჩემი მიზნების მისაღწევად უნდა მემსახურო. ბედის წიგნში ასე სწერია.

ახალმა წელმა ბედის წიგნი გადაშალა და ყინულის სიცივით სთქვა:

— ბედის წიგნში, აი რა დასწერა შენმა ვარსკვლავმა: ადოლფ პიტლერი, ჩინით ეფრეიტორი, პროფესორი კაცისმკვლელი და ყაჩაღი, იბატონებს 1944 წლამდე. 1944 წელს მოეღება ბოლო.

შეშოთებულმა გენერლებმა კარებისაკენ დაიწყეს ყურება.

— საბუთი! საბუთი! — შეჭყვირა პიტლერმა. მას არ უყვარდა, როცა მისი გენერლების თავში ცოცხალი აზრი შედიოდა.

— საბუთი? ახალვე, — უპასუხა ახალმა წელმა. — შენ გიყვარს მაგიური ციფრები. მე ერთ ციფრს დავისახელებ, სწორედ იმას, შენ რომ გიყვარს: 129-ს. ნაპოლეონი ჩამოაგდეს 1815 წელს. შენ ჩამოაგდებენ იმ წელს, რომელსაც მივიღებთ, თუ 1815-ს მივუმატებთ 129-ს... [რამდენი იქნება ბატონო გენერლებო?

— 1944 წელი, — ხმის კანკალით უპასუხეს შიშნაკამმა გენერლებმა.

— აი, ეს მე ვარ: 1944 წელი... მე მოვუღებ პიტლერს ბოლოს... მე ვიქნები მისი მესაფლავე...

და ახალმა წელმა ჯალათის თავზე მახვილი აღმართა.

როდინი შორშია

გაშიღება

ნორვეგიაში კვისლინგელებს პოლიციელები იცავენ.

გუნდი პოლიციელთა სიფრთხილით და რიდებით, მიაცილებს ვილაცას სასახლისკენ დიდებით.

თან კი იმ უცხო ვინმეს ხალხი ადევნებია და გაისმის ჰაერში მათგან „ხოტბის“ ხმები:

„მოლალატე“, „გამცემო“, „გამყიდველო“, „იუდა“, „ლეშო“, „ბილწო“, „გახრწნილო“, „შმორით აღსაგე გულადე“!

აცილებენ მას ამგვარ ჰანგით შენაკურთხებით, თან მიჰყვება ამ უცხოს სტვენის ხმა და ფურთხები.

ვინ იქნება ეს „გმირი?“, ახსნა განა ძნელია? ამ იუდას ყველა სცნობს: იგი — კვისლინგელია.

სიმ.

1943 წლის აპრილი

ძველი საბჭოთა ორბიტალისმი
გნას ფობის ახალს ორბიტალისა წელს,
მაცრამ წასდის წინ იგი ახალად
გასცდების გზებზედ ჩვენი გვეყვას გრცელს.

ის სტალინგადამან ბრძოლებს იგონებს,
გასცდების გზებზედ კავასის ქულებს,
გასცდების გზებზედ გადამაღმადველებს,
გმობებს დამორჩუნდვა მტრის სიბრძნის.

გასცდების იგი დამსტილვას
მთავალბის ნაქვე ტრეპინითა ვაჯიბს,
და ორბიტალისა გზაზე წელს ახალს,
როგორც მამა ზღულს ადგენის ახარებს:

ღეგას მუკარაღეგა

როგორც ცნობილია, გადცილდენ დამარცხებებს
ნიდაღებუ მწოლირი ფსიქოფორა ზეითა და მუკარო-
ბილია მუგა ნადღებო, მუგებუ მელამბოლოურ გან-
წოდებულს ან.

ფორების ბრძანებით, ბეგნარბი გენბათა სკა-
დეს, მაცრამ გრგანითარი ზომებით ვერ მინებებს
მისი გამტრებდა: ხალხი დღის ცხოთ მრეფეფობის
რჩეული მორჩეს ზღაპრების და იგვა-არაგების მიმუშ-
დი აკავის მაცავით.

ბეგნარბის ნადავებს ვოველ საღამომითი თითო
ღაღამო ან იგვა-არაკი ეგნა ავადმუფრთავის. ცქირ-
მისიბრატორი გწრებოდა იგვა-არაგების მოქალაქე, რა-
თა აღნიშნა თუ რა გავლენას ახდენდა ავადმუფრუ
სამიო წესით მყენებლობა. საღამოს მაცავითი რჯბით
მუსლიმს პატარა იგვა-არაკი. მან ასე დაწყო:

გაგრილის მორიგი რაგომგვის გაგრიეს

— რამდენი სახლია ბერლინი?
— სახლი კი არა, მთელ ქუჩას ვადარ-
დაჩება.

ჭრისაგონი სახალგალო მოგონება

ილესტ. დონისა ტექ. მურმანისა

— მოდი მოვეუბნე ერთმანეთს ჩვენს ცხოვერ-
ვაში განცილიო ყველაზე სისხარლოო მომენტები,
იქნება გავერთიოთ.— მუშაობრება ვადგავარწდის და
ახალ წელს ცოტათი მაინც მისაბრლოო შევცდებო.
— უნარა ცალკეობა ფრიცმა თავის ამხანაგებს.

მუხარბენი

რამდენიც მასთან შეტრებოლოცენ ახალი წლის
შესახებდრად და ფსონით შეგროვებულ გროშებით
ნაილე არყის ერხაცს შეეუბნენ.

— მე, ომის გამოცხადების დღიდანვე, საბჭოთა
კავშირ-გერმანიის ფრინებზე მოხედილი— დამიწყო
ცალკეობა ფრიცმა.— პირველად კარგად მიდიოდა
ჩვენი საქმე: ემარცვადილი მისახლოვას, ვეჭვიზო-
დით.

— მაგრამ მალე წითელმა არმიამ წაიღო დღე ღვე-
ვაში.
თეგობით ვაუბრასებია, წყობიანებ; მუგნინებ-
დაბეჭდვლილ და მწიგნებო ეყვარებო სარგებში.

სიკოსტელ მომზებრდა, ენატრობილი მომხვედ-
რობა ტყვიო.
ნატროც ამისრულდა: ერთ დღეს ნადღით ცალ-
ფები წამაბოღავს...

როცა გონს მოვედი, მოლოჯელი ფები ხელს
დავებრე და... უსახლორი სიხარული ვიგრძენი.
— გარბიდან განათვისებულების იმიდე მომიცია.

— მე და ჩემი მეგობარი კურტი.— დამიწყო ცალ-
ხედა ფრიცმა.— ერთად ვუჭერთ ბერლინის ციხეში
თუნი უნდა ქურდობისათვის. რავედ ვავაჯიბთ
სულელს და კვიცის მიმართულებით ვავაჯიბენ
და კურტიმ საქმე უცებ ვაგვიანებო. ჩვენი მის-
იფრწილებინი ქუდ-დაპაციობის პრაქტიკა გიმო-
ვადლა უღონოსებს მფუფუნაობით. ჩვენს კაბატან-

ლი ოქროს საბით მიგართვით, სამეგიროდ მანაც
რინის ჯერზედ წარგვედგინა.

როცა ჯერები მივიღეთ, კაბიტანმა მალარბი-
ნი მოგვხსოვა. ჩვენი წყველით ახლოდრო სიფულში
და იცოცხლეთ, დავიკრთვით კანობით, ბატებით
და გრძებრით. გბრუნდებოთ მთორუნდო და უცებ

გროშინგებისა

მნალამოღებულ პარტიზანი წამოვბეგეო. თეგო— მე მარ-
გენა მქალკენი მომაცალა, გურტს კი ოაგვი ვავაჯიბე-
ნა და ვაგპრა.

სასწინდო ტვიცილებს ბრლეს ეტანბი, კურტის
სიღვლედე მღირე მუყურია, მაცრამ მაინც გავიფიქ-
რე: ხომ უარესი იქნებოდა, რომ პარტიზანა კურ-
ტისათვის ხელი წყველად და ჩემთვის თავი ვიქო-
და... დღიღიბის სიხარული ვიგრძენი.

— როცა დისახინების მუწედ— დამიწყო ცალ-
ფელა და ცალკეობა ფრიცმა— გარბიდან ვავაჯიბე
ტურტელ სამშობლოში გბრუნდებოდი, გზარი სიღ-
ვლოდებო: აღმთო ჩემი ოჯახის მთლიად გაბატარ-
ხებულ იქნებოდა. ჩემი იცის ჩემი ბერტა რამდენ ში-
ნისდა და მუერაქცეფობას იტანს მეთვი.

მაგრამ— შეიძლება თქვენ არც დიდგროთ და
ჩემ სიხარულს საზღადარი აღარ ჰქონდა, როცა შინ
დაბრუნებულმა, ჩემი ბერტა არა თუ ვაგზდარი,
პირიკით, ვასუქებული დავინახე და არა თუ მუერ-
რაცულეს აყვირებდეს მას— არამედ ეალტრე მოდ-
ენ.

და იციო, გავიწყობდეს დროს, ვინ გამხდარიყო
ჩემი ოჯახის ვეჭურეული მეგობარი— სწოლიდ ის
მო-ბიენი რომელიც ჩვენს გარბით წასდამდებ
ღვინებულ მტრთან ზყვად ვადავებდებო.
სწორედ ის იყო ჩემს ცხოვერების ყველა-
ზე უფრო სასახარლოო მომგებია.

მორიგების მორიგები

(სახალგალო მილოცებენ მაგერ)

ადრეს მობლაქს

მაროელისთვის შეგება
გსურდა მისი გვე: ა,
უფად ვარო წარსულ-
ოფები და ევენი.
გენ მარულა, ხამარბი,
რომ წესადით სეველოდენ?
— ავალა! რაი გერვა,
ვლავ უარესი ელოცე!

გროშინგებისა

აღმოსავლეთისკენ
ლაშქრობას კავაბედი,
— მთელი ბერლინისა*
კანობით მისი ავადი,
დღეს მცა მანგე ვასარავი,
— თასას ვლს ღვითა.
ის აღარ წარ იყავი,
ფრიცდეს სედათი.

გამილეს და ღმინარის

ერთი მანგე ჩავიღეს ბაბოვს
ფრატულად ვადავაგეითო.

გამავანი გეგანის სეგნარაქოღე

გემინანა მარე ლავარიბოლ ქვეგნულს მისამან სახასის
ფრელებსა მარე-სეგნა, ჩემსელოცეს, სამწიგნო-
ლოცე-სეგნა ავადი, საგარეგინი, ზელოცე, დანია,
სწორეგინი პატარიბოლ ავადი მღვინებო.

ღეგამაღე

სამაშელო კანცეპლირბაში სამაშაო დღე დამიწყო
სიტუბრის კანცეპტის კარგებას ახალი დამოლოცე
გაღამოა:
გებოლს: დღეგორი მომარბანვე
— აღმდებო: მისი, მარეცხე ვაგე
— აღმდებო: მისი, მარეცხე ვაგე
— აღმდებო: მისი, მარეცხე ვაგე

გებოლს: (მეცე ეტები) გული მომარბანდა. მამ
მარეცხე უღვინა ცეგნა, მარეცხე უღვინა, იფო,
მარეცხე უღვინა.
— მისი მუგედა ვაღვინარბი კარგას აღდეს და გებო-
ლი მისი კანცეპტი. იგი თეგის წარგებულ ვაგე-
დებს მარეცხე და ზედიზით, თეგისა წითებითი მი-
მათავსე სიტუბრის.

— თეგა მოგამსწინით ვიფორბი, რომ ეტეგინებულ
მეგნებში ვერ ატოს ვეჭვი მებო.
— ან, კონცეპტი (სეგნო) უფრო ხელს არგებს
მაიღებს გებულს კიდევ უფრო მარეცხე ბრბო-
ნაგნობობის).

— ვი იყო... მღვინებობა ტყვიო მათთვის, თე-
რემ ზეგნებო ბრბო, ჩემსელოცე.
— ვ ლე სეგნა სეგნა... მოვასე და მუერეტი პრე-
სასი, ასე ვადავებო რადიოში.
— ვი გებოლს...
— თეგა მომარბანდა...
— მისი მუგედა ვაგე სიტუბრის თეგისა წითებითი მი-
მათავსე სიტუბრის.

...სეგნობის ქალკე მამებო ჩვენი მარული
მიიღდა სეგნარად. იქ მას პეგნარბილი შე-
ხვედრე იყო დღეს ზეგნა. მათობოლ სიღ-
ვლიანო კო-სახლოდ, მღვინებულ მისაღვ-
ლის წარმუგეტი იყო.

— თეგა მომარბანდა... ასეთი მარეცხე სეგნარბანდა
იფო ნადღებო.
— მარეცხე მამებო ჩემსელოცეს და მუერეტი რაბია ნი-
ციდა. სეგნა მარეცხეობას მას ტყვიობა მუგნენ.
მუერე იყო, მალეოდ ტყვიობისათვის და ვეგნ-
ტების კიდევ უფრო ასეთი წარმუგეტი იყო.

— თეგა მომარბანდა... ასეთი მარეცხე სეგნარბანდა
იფო ნადღებო.
— მარეცხე მამებო ჩემსელოცეს და მუერეტი რაბია ნი-
ციდა. სეგნა მარეცხეობას მას ტყვიობა მუგნენ.
მუერე იყო, მალეოდ ტყვიობისათვის და ვეგნ-
ტების კიდევ უფრო ასეთი წარმუგეტი იყო.

გამამინდელი სეგნარაქობი

— ვეგნეგნობი უფრო მარეცხეა, მამ
— თეგა მომარბანდა... ასეთი მარეცხე სეგნარბანდა
იფო ნადღებო.

ნახ. ღონისა

გენერალური კავშირის მოლოდინი

ახ. იკინა, იკინა...

(მსაკიზი ზოგინათი ძალის პორტრეტისათვის)

შეილება ტუნი, სახე,
გაიხვრიტა ცალი ყური,
გაიკეთა კულულები,
გაიკეთა მანიკური.

დაიხურა შლიაპა და
შეიკერა გრძელი კაბა,
დადიოდა და ფიქრობდა:
— რა გოგო ვარ, მნახეთ აბა!

და მთელი დღე დადის, ხვდება
აქეთ უორა, იქით შურა,
სალამო ჟამს დაქანცული
შინისაკენ გაეშურა.

მოწყენილი შედის სახლში,
ჩამოჯდება იქვე სკამზე
და სარკის წინ თავის სახეს
ასე უმდერს გიტარაზე:

რა გაკლია? არაფერი,
ირინე,
მაგრამ არვინ არ გთხოვლობს
ჭირიმე.

შენ შეგფერის პროფესორი,
ირინე,
ექიმი ან ინჟინერი,
ჭირიმე.

რა მაკლია ჩემო თავო, —
ირინე,
არ გიყვარებს არვინ, რატომ
ჭირიმე?

დაუშვირდი, ვეღარ მიხვდი,
ირინე?
არ გაცვია კარგი პალტო,
ჭირიმე.

დატრიალდა მეორე დღეს
გამონახა სადღაც თანხა
და ირინემ ერთ კვირაში
პალტოს საქმეც გამოჩარხა.

ახალ პალტოს დაატარებს.
დადის დღისით, დადის ღამით,
მაგრამ საქმროს ვერ შოულობს
და ვერ ივსებს გულს სიამით.

ცოდნას ჩემობს, „საკაძე“
მე მეგონა უკეთესი,
წავიკითხე ნინოშვილის
„აღდგომა“ და „სერვანტესი“.

სალამო ჟამს ისევ ფიქრობს,
ჩამოჯდება მაგიდაზე,
ნეტა რატომ დამცინიან?
და ამღერებს გიტარაზე:

რა გაკლია, ახ, ირინე,
ირინე,
რატომ არვინ არ გთხოვლობს,
ჭირიმე?

მივაძახე: მიხეზია.
ირინე,
ჩვენი დროის ქალი არ ხარ,
ჭირიმე.

რეჟისორი — თქვენ როლი ძლიერ ცუდად იცით, სიტყვები გავიწყდებათ.
მსახიობი — დარდი ნუ გაქვთ, ამხანაგო რეჟისორო, სულ მამაო ჩვენოსავით გავი-
წყებებ.

რეჟისორი — როდის? ხვალ უკვე გენერალური რეპეტიციაა.
მსახიობი — სწორედ მეც იმას ველოდები, თუ გადაწყდება, რომ პიესა მართლა
იღვმება, მაშინ როლსაც დავისწავლი, თორემ ტყუილად რად შევაკლა თავი.

საახალწლო თხოვნა

(რუსულიდან)

ესტრადის მუშაკი (ეგრეთწოდებული სალაპარაკო ქანრის დარგში) სოლომონ მუნჯავაძე გარს უვლიდა სადღესასწაულოდ გაწყობილ სუფრას და დუღლუნებდა; დღეს, როგორც ყოველთვის, იგი ხედებოდა ახალ წელს თავისიანებთან. ნაირ-ნაირი ტკბილეულობა, საუზმე, ღვინო და ხილი აღიზიანებდა მის წარმოდგენას და წინასწარ ითვალისწინებდა, როგორ აავსებდა ღვინით ჭიქას და იტყოდა: უკანასკნელად გამოვცალოთ და ვიმყოფინოთ ახალ წლამდე.

სასადილო ოთახში შემოვიდა მუნჯავაძის ცოლი.
— ჩემო სოლო, გენაცვალე, ხომ არ გამიჯავრდები?
— რაო? რისთვის უნდა გავიჯავრდე, ჩემო გვრიტუნია? — გაოცებით უპასუხა სოლო-
მონმა.

— იცი რა... მე ძალიან მიყვარხარ, გავიყვებით მიყვარხარ... მხოლოდ იცი რა, არ გამიჯავრდე, შენთან საახალწლო თხოვნა მაქვს. შენ ხომ როგორც ყოველთვის, თორმეტი საათის წინ, ასე იტყვი: უკანასკნელად გამოვცალოთ და ვიმყოფინოთ ახალ წლამდე. თორმეტი საათის შემდეგ კი ისევ დაიწყებ:

— ღმერთო ჩემო, წარსული წლიდან არაფერი მისევამს... არაფერი მიჭამია... ახალ-წლიდან ერთი პაპიროსიც არ მომიწევია და ასე შემდეგ... და ასე ყოველ წელიწადს ერთიდაიგივე მეორდება. ეს ხომ იგივეა, როცა კაცი მუდამ ერთდამავს ხუმრობს... ძალზე მოსაწყენია, ჩემო ჭარგო.

— იცი რა... შენ მართალს ამბობ... კარგად შეგიმჩნევია, ჩემო გვრიტუნია... და მან სიტყვა მისცა ცოლს, რომ ახალ წლიდან იგი ახალ სიტყვებს იხმარდა, ახალ სახუმარო კუმპეტებით გამოვიდოდა ესტრადაზე. მაგრამ, როდესაც სტუმრები მოგროვდნენ და თორმეტი საათიც მოახლოვდა, — სოლომონ მუნჯავაძეს თითქოს ენა დაეზოო, ვერც ერთი ახალი სიტყვა ვერ გამოთქვა, ძველი სიტყვები კი ენაზე დაკროდნენ. იგი იმულებული იყო დადუმებულიყო.

— რა დაგემართათ სოლომონ, შეუძლოთ ხომ არა ხართ? — ეკითხებოდნენ სტუმრები.
— არაფერია, ცოტა თავი მტკივა, გაივლის. — დუღლუნებდა იგი.
და როცა ღამის ოთხი საათი მოახლოვდა, სტუმრები წავიდ-წამოვიდნენ, სოლო-მონმა თავისუფლად ამოისუნთქა და ცოლს მიმართა:
— ხომ ხედავ, შენი საახალწლო თხოვნა შევასრულე. კმაყოფილი ხარ?
— ძლიერ! — უპასუხა ცოლმა.

მუნჯავაძემ პაპიროსი გააბოლა და ჩაილაპარაკა:
— წარსული წლიდან ერთი პაპიროსიც არ მომიწევია... და მან გაამართლა თქმულება:
„ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიაო“.

ახალგაზრდა მხაზვრები

ინფანტთა თავაზი

ან. ვ. მანჯავიძისა

— გაიგე რობერტ, დღეს ჩვენს ბანაკში ოთხი ცხენი მოქცეულა შიმშილით.
— მერე რა ხაზაგიროდ ჩვენ მთელი კვირა მამლარი ვიქნებით.

ქალდი ჰყავს — აკაპანი მილის

ან. გ. ყიფშიძისა

ანუ გებელსი ცრუობს, ხაბუთა ჯარები კი სწმენდენ ჩვენს მიწა-წყალს.

გაჩინვა — მოკავშირათა თვითთავრინაპების თავდასხმის შემდეგ

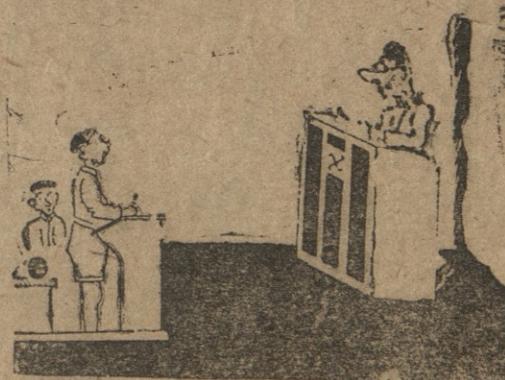
ან. ბ. მილოუტინისა

— ვიღველმშტრახეზე როგორ მოვხვდები თუ იცით? — მე შემოდია მხოლოდ ვითხრათ ხად იყო ის ქუჩა, რადგან ბოშბარდირების შემდეგ მან ძლიერ შეიცვალა თავისი ხანე.

ზოლოგის გაკვეთილა — გაკვეთილა

ან. ბორის ქვარაიასი

მასწავლებელი: — რომელ ცხოველს იცნობ შენ, რომელსაც თავდაცვის საშუალებად რბენის უნარი გამოუყენებია და სწრაფად გარბის?...
მოსწავლე — ობერ ლეიტენანტ შანს ფრონტ-ფანბერგს, ბატონო მასწავლებელო.

პოეზია

თავდაბალი და თავდაბალი

თუ კი ჩემს უფროსს ფეხებზე ვეჯები, ჩემზე უმცროსიც ასე მოიქცეს, ვისაც ჩემსავით არ ეხერხება, იგი ხომ ზევით ვერ ამოიწევს.

აი, ჩემს მდივანს ყველა პატივს სცემს, ამბობენ, რომ ის თავდაბალია, აქებენ მიტომ, რომ ის აკეთებს, რაც მას ეკუთვნის, რაც აბარია.

მაგრამ ეს განა კმარა მდივანისთვის? პირადი საქმეც უნდა მიკეთოს, უთქმელად სურვილს ჩემსას ხედებოდეს, ოჯახსაც ჩემსას უნდა მიხედოს.

იტოდეს, რაც მე მომგვრის სიამეს, რაზედაც იგი სულაც არ ფიქრობს, და ამიტომაც მას წინ ვერ წავწევ, მდივანი არის და მდივანად იყოს.

თავდაბალს თავი უნდა ეჭიროს უფროსთან დაბლა, დახრილი მუდამ, თუ კი წყალობა და დახმარება უფროსისაგან მიიღოს უნდა.

ფარნა ქვემეხაური

ახანაგო ნიანგო!

მიზეზების მიზეზი

ახანაგო ნიანგო!

გეცოდინება, რომ თბილისის ასბინიან კომბინატში (ჩელუსკი-ნელების მოედანზე) არსებობს დახურული სასადილო ხელოვნების მუშაკთა და სპეციალისტებისათვის. გაგებული გექნება ისიც, რომ აქ ასობით მიმავრებული მოსადილე ითვლებოდა.

რალა თქმა უნდა, იმასაც მოჰკრავდი ყურს, რომ მოსადილეთა დიდმა უმრავლესობამ თავს უშველა და ამ სასადილოდან გადაემაგრა დახურულ მაღაზიაზე — სადილის ულუფის მზრალად მისაღებად.

დარწმუნებული ვართ, დაინტერესდები და იტყვი: ალბად ყოფილა მიზეზი, რომ გადაემაგრენ, განა არ იცი, რომ კარგ მომსახურებას, გულისხმიერებას და ოპერატიულობას კაცი არ გაექცევაო? მართალს იტყვი ახანაგო ნიანგო.

რომ შემოიხედო, ამ სასადილოში, თვითონ დარწმუნდები ზემონათქვა მში.

ახლა მოსადილეთა კონკრეტული მეტად მცირეა, მაგრამ მათი მომსახურებაც აკურატულად არ ხდება. ხშირად დანიშნულ საათებში სადილი მზად არ არის.

- როდის იქნება სადილი? — კითხულობს კლიენტი.
 - შეიძლება ხუთ საათზე იყოს, ან გვიან, ან ადრე.
 - მიზეზი?
 - მიზეზი არის, მაშუთი ჯერ არ მოგვიტანია.
- მეორე შემთხვევაში დიალოგი ასეთია:

— როდის იქნება სადილი?

— ეგ იმაზეა დამოკიდებული თუ ბურლულს როდის გააჩვენებ მზარეულები, ან როდის ააღულებენ ქვებს, ერთის სიტყვით, არის მიზეზი.

— მაშ დავიცადოთ?

— რათ უნდა დავიცადოთ? წადით და მერე გამოიარეთ.

ამ „ამოწურავი განმარტების“ შემდეგ, ზოგნი უსადილოდ რჩებიან, ზოგნი იცდიან და დროს ჰკარგავენ. ზოგს მეორედ უხდება მოსვლა და... წარმოიდგინე მათი თავმუშაველობა — უკმაყოფილებას განოსთქვამენ.

ამავე სასადილოში ასეთ დიალოგსაც ვაიგონებთ:

— ჩვენ რომ სექტემბრის თვის კარტოფილი გვერგება, როდის მივიღებთ?

— როცა ჩვენ წალკიდან მივიღებთ, მაშინ.

— როდის მივიღებთ?

— აბა რა ვიცით, კოდელი ნინო ხომ არა ვართ, რომ გამოვიცნოთ?

— მაშ რათ გამოგვიწერეთ ჩეკები კარტოფილის მისაღებად? — ალბად იყო მიზეზი და გამოგვიწერეთ, იმასაც აქვს მიზეზი, რომ აქამდე ვერ მოგეცით, ხომ იცი, ყველაფერს თავისი მიზეზი აქვს. ოღონდაც, ამხ. ნიანგო, ამ მიზეზებს მართლაც აქვს მიზეზი, და მის აღმოფხვრაში შენს დახმარებას მოველით.

ლიოკლეტიანე

„მეტი სიკეთეა ხელის ბრალია“,
რაც ჩვენმა დარტყმამ მარცხი აჩვენა,
დე, იფაფხუროს, სულ მოკლე ხანში
მოეკვეთება ახლა მარჯვენა.

საგადაცემო კოლექცია.

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 8-10-49

საგადაცემო კოლექცია დასაბუქდათ 1944 წ. 12/1 კ. ბ. ლ. 3. ბელოას საბ. პოლიგრაფიკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28. გამომც. № 1 შუკ. № 1336, უფ. 00015